

Oravecz imre

alkonynapló II.
(2023–2025)

(Dimenzió) Az éjjeli vihar után égő lámpa mellett próbáltam elaludni, de nem ment. Forgolódtam, forgolódtam, míg végül úgy döntöttem, hogy a párnák a ludasak, túl laposak. Felültem, hogy vastagabbakra püföljem őket. Meglepetésemre egy kis rőzsnyalábot pillantottam meg a legfölsőn, nagyjából azon a helyen, ahol előbb a fejem feküdt. Gyorsan érte nyúltam, hogy eltávolítsam, de mire odaért a kezem, már nem volt ott. Ejtettem a püfölést, felforgattam az összes párnát, tűvé tettem érte az egész ágyat, még a matracot is végigtapogattam, de a rőzsének nyoma veszett, még törmeléket, szennyeződést sem hagyott maga után. Nem találtam magyarázatot a jelenségre, és még kevésbé értettem, hogy miért nem nyomta a fejem. De aztán felmerült bennem, talán azért, mert az észlelés egy másik dimenzióban történt. De akkor hogyan láthattam? – kérdeztem magamtól. Úgy, hogy másodpercekig ott voltam én is – válaszoltam, és ettől úgy megijedtem, hogy hajnalig nem jött álom a szememre.

(Nád) T. a fűkaszával folyton belevág a kerítés nádjába. Már jókora nyílások éktelenkednek rajta alul. Kérem, hogy ne menjen a géppel olyan közel hozzá, de még jobb, ha meghagyja a tövében a fűvet. Hiába. Erre azt találtam ki, ezentúl csinálja ott a tologatós fűnyíróval. Kíváncsi vagyok, úgy rövidíti-e majd meg a törékeny szálakat, hogy egyszerűen elgázolja őket.

(Jel) A telkem előtti beton villanyoszlopon piros színű szigszalagot fedeztem fel. Fejmagasságban befűzve volt az egyik hézagba, és a két vége összeragasztva. Nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget, de másnap hirtelen eszembe jutott, hogy nemrégiben olvastam egy hírportálon, vannak betörők, akik így dolgoznak. Megjelölik valamivel a célpontot, nehogy elfelejtsek, hol van, mikor sort kerítenek rá, vagy ha csapatot alkotnak, és külön van tervezés és kivitelezés, az utóbbival megbízott személyek így tudják azonosítani. Hhhaaa! Szóval kiszemeltek! Ijedten leléptem, és a kukába dobtam. Feleslegesen, mert lehet, hogy késő.

Akár már itt is lehetnek valahol. Pénzt nem tartok itthon, és úgynevezett értékeim sincsenek, de ők ezt nem tudják. A falu szélén lakom, és közvetlen szomszédom nincsen. Ha mégis szólnék valaki távolabbinak, azt mondaná, ugyan már, dehogy. Mit tehetek? Szálegyedül vagyok, és élemedett öreg. Megadom magam. Várom az éjszakát, amikor elnémítják a riasztót, megmérgezik a kutyát, nevetve kiütik a kezemből a riasztópisztolyt, és minthogy nem találhatnak semmit, csalódottságukban agyonvernek.

(Érettségi) Megvolt. M. L. minden tantárgyból jelesre vizsgázott. A négy tanév során tanúsított felkészültségéért és szorgalmáért a gimnázium külön dicséretben is részesítette. Nagy öröm ez nekem. Csak ne félne annyira az emberektől!

(Equinox) Idén nem konzultáltam a naptárral a nyári nap-éj egyenlőség napját illetően, de június 20-án arra lettem figyelmes, hogy elhallgatott a kakukk, a sárgarigó, a nádi poszáta, és ebből pontosan tudtam, hogy ez az.

(Redukció) Hetek óta nem sétálok a Tarna-parton, nem biciklizem Rácfalura. Rosszul osztom be az időm? Több lett a teendőm, és kevesebb az erőm? Mintha ígéretet tettem volna valakinek, és most megszegném. Emiatt lelkifurdalásom van. Nevetséges. Így hagyok majd el lassan mindent, ami nem feltétlenül szükséges.

(Kísérő szöveg) Ha csináltatok valamit, mert szükséges (fog, szemüveg, lúdtalpbetét stb.), vagy ha megjavítatok valamit, esetleg újat veszek helyette (fűnyíró, telefon, kapucsengő stb.), L. sose mulasztja el megjegyezni: *kitart ez már neked, amíg élsz.*

(Tömegmészárlás) Volt egy száraz, esőtlen hét. A meztelen csigák többsége ezt a földben, kövek, deszkák alatt vészelte át. A ház körüliek a terasz alatti borostyánosban húzták meg magukat, és most, hogy visszaváltozott az idő, és megint gyakran esik,

tucatszám bújnak elő, és elindulnak tisztázatlan céljaik felé. De itt vagyok, pár centi megtétele után rájuk illeszttem az olló szarait, és kettészelem őket. Hullámokban jönnek, és miután végzek az első alkotókkal, a másodikbeliekkel meg a többivel már nem kell. Azok ugyanis nem masíroznak tovább, hanem a terített asztalt látva egyből halott társaiknak esnek, és buzgón eszik őket. Ezzel megkönnyítik a dolgomat, mert nem kell mindjárt öldökölnöm, és lélegzetvételnyi szünethez jutok. Vagy ha több nem is, de anynyi időm két hullám közt mindenképpen van, hogy megtisztítom a ragasztószerű beltartalomtól a szerszámomat. Ezúttal így járok el a kellemetlen invázorokkal, és folytatom, míg meg nem ritkulnak annyira, hogy kettesével-hármasával jönnek, és elég, ha akkor cselekszem, mikor már nagyobb számban összegyűltek. De az is megesik, hogy megundorodom a látványtól, és a holtakat az élőkkel együtt besöpröm a borostyán közé, és hagyom a fenébe az egészet.

(Kínálat) Megdagadt a bal lábfejem. Utáneztem lehetséges okainak: 1. Mélyvénás trombózis. 2. Nyiroködéma. 3. Pajzsmirigy-alulműködés. Melyiket válasszam?

(Következmény) Július, és idén még nem voltam Legyezőben. Ez azt jelenti, hogy tavasszal kihagytam a trenka, vadkörte, galagonya, csipke virágzását. Remélem, az ökörfarkkóróét augusztusban nem fogom.

(Úti hír) M. L. az osztálytársaival úton van Montenegróba. Sms-ben azt írja, hogy Dubrovnik közelében járnak. Dubrovnik! Egyetemista koromban két hetet töltöttem ott Z. T.-vel, akit örökre gondoltam szeretni. Plusz a város, a tenger, a délszaki növényzet és a szabadság levegője, mert a volt Jugoszláviáét az otthonihoz képest annak éreztük! Jó volna utalni erre a valaha oly fontos eseményre. De nem bensőséges már a kapcsolatunk. Meg talán nem is érdekelné.

(*Decline*) Újraolvasom Steinbecktől az *East of Edent*. Ha jól számolom, harmadszorra. Ismerős nyelvi tájakon járok, mégis olykor alapszavakat kell szótároznom. Angolom is hanyatlik.

(*Ultima ratio*) T. hatvanéves erdőmunkás, és három válással a háta mögött hosszú távú tervei vannak egy lánnyal. Figyelmeztem a nagy különbséggel járó veszélyekre, meg arra, hogy összeütközésbe kerülhet a törvénnyel is, mert az illető még fiatalkorú. – Nem jó egyedül – feleli. – Azt mondd? – kérdem. – Azt – erősíti meg.

(*Július*) Hallom a szarkát, a szajkót, a gerlét, az örvös galambot, de a kakukk, a sárgarigó, a nádi poszáta hangja nélkül olyan üres a nyár.

(*Szentjánosbogarak*) Hosszú évekig nem, most viszont három estén át is észleltem őket a sötétben. Nem röpködtek a levegőben, nyugalmi helyzetben voltak a borostyánleveleken a terasz szélén és a fűben az udvaron. Felgyulladtak, földöntúli zöldes fénnel világítottak, aztán kihunytak. Ezt a ciklust ismételték, egymástól függetlenül, felváltva vagy egyszerre. Először nem fogtam fel mindjárt, mi ez a jelenség, de mikor tudatosult bennem, megrendültem, mert az a régi éjszaka jutott eszembe, mikor gyerekkoromban először láttam ilyet, és naivul azt hittem, valami csoda, amelyben azért részesülök, mert aznap apám fogalmai szerint jó gyerek voltam, vagy legalábbis nem volt rám panasza.

(*Gólyák*) A belvíz elárasztotta, feltört Szárazrét ugyancsak gazdag lehet táplálékban, mert sűrűn látogatják a gólyák. Az udvarról a fáktól, házaktól sem ezt a desztinációt, sem a másikat, a két utcával odébb lévő fészkeket nem látom, de őket magukat igen, mert alacsony légi folyosójuk a telkem felett nyúlik el. A költési és a nevelési szakban kizárólag a szülők használták, de miután a fiókák megtanultak repülni, és belátták, hogy két pont között

a legrövidebb út az egyenes, követik példájukat, és megnőtt a forgalom. Az öregeket hovatovább már lehetetlen megkülönböztetni, mert nem etetnek, nem szállítanak többé semmit a csőrukben, hanem ők is helyben elfogyasztják a zsákmányt.

(Madárijesztő) Megszántam magam, és elárvult konyhakertembe ötször három szemnyi kukoricát vettem. Kikelt. Csökkent, de túlélte két jégverést, és már csövel. Hogy ne egyék el előlem a madarak a termést, három lécből, sosem viselt sárga esőnadrágból, kiselejtezett faközöld pizsamafelsőből, halloween-arcmaszkból és lyukas szalmakalapból madárijesztőt szerkesztettem, és mögéjük állítottam. Hogy távol tartja-e majd a szárnyas tolvajokat, nem tudom, de engem az első napokban mindig megijesztett, mert valahányszor oda esett a pillantásom a teraszról, azt hittem, valaki idegen van ott.

(Semmi...) Semmi nem olyan, mint volt, mint amilyennek lennie kellett volna.

(Néha...) Néha úgy emlékszem az életemre, mintha nem velem történt volna.

(Diszkréció) M. L.-t felvették az E. L. Tudományegyetemre, biológia szakra. Ez megnyugtat, de hogy miért éppen a biológiát választotta, nem árulja el. Tudom, persze, hogy a gimiben előnyben részesítette a természettudományi tárgyakat, de matekból, fizikából, kémiából ugyanilyen jó volt.

(Óhaj) Megfigyeltem, hogy ha elfelejtek vagy elvétek valamit, újabban lehülyézem magam. Legyen még úgy is, hogy megdicsérem.

(Akira) Nem akar felnőni. Már hároméves, és olyan játékos, mint egy hat hónapos kölyökkutya.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna
Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Balogh Emerencia
A könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9466
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4662-3